

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den 43de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Salt Lake City den 6. April 1873.

(Fra „Deseret News“).

Fortsat fra Side 245.

Mandagen den 7de April kl. 2 Efter-
middag:

Efterat Koret havde sunget en Low-
sang til Herrens Prism, aabnedes Forsam-
lingen med Bon af Eldste A. P. Rock-
wood.

Præsident Brigham Young holdt
en Tale, der fornemmelig var rettet til
Damerne, som forestod Undersøttelses-
foreningerne. Disse Foreninger som vare
indstiftede for at understøtte og op holde
de Fattige og Trængende, havde været til
stor Belsignelse, og det var onsigligt, om
disse Organisationer kunde fåa en videre
Udbredelse. Der var en fortællig Pap-
irmsle i Staden; og Foreningens Da-
mer burde virke tilsammen og holde Die
med, at alt det gamle Papir samt alle
Klude, som fandtes i Territoriet, blevé

samlede, sendte til Papirmollen og an-
vendte til Papir. Hans Ønske var, at
Kvinderne skulle uddannes i Typografien.
Det var intet Arbeide for en stor, stærk
Mand at sætte Bogstaver eller maale
Baand. Kvinderne burde forrette det lette
Arbeide, medens Mændene burde udføre
det tungere.

Det var en Skam for enkelte af Bi-
stopperne, at de havde foretrukket at an-
sætte Fremmede som Skolelærere, Mænd,
der havde ledet Børnene paa Afveie og i
Bantro, istedetfor at indsætte Brødre, der
vare ligesaa dygtige, til at oplære Bør-
nene i gode Principer. Dersom Sostrene
vilde se efter, at Kludene blevé samlede
og sendte til Papirmollen, vilde vi lave
vort eget Papir, trykke vores egne Bøger
og oplære vores Børn i alle nyttige Kund-

staber. At dette kunne vi udføre, dersom vi have en god Billie. Vi maa bestemt naa til det Maal, at være Selv opholdere i enhver Henseende. Det var ikke ret, at Ledigængerens fulde øde Arbeiderens Brod; og det vilde være Daarskab at op holde den Dovne.

Præsidenten ansørte derpaa nogle Hændelser, som henhørte til Kirkens tidligere Historie. Han sildrede derpaa Tilstanden blandt de Hellige og sagde, at de maatte stole paa sig selv med Hensyn til deres Udbilling i Kundstaber og alle andre Ting, som vare af væsentlig Nødvendighed.

Det var sansynligt, at en Bygning vilde blive opført og indrettet til Bogtrykkeri for Damer. Enkelte kunde maaske komme med den Indvending, at Kvinder ikke kunne udføre det Arbeide, som udfordres i et Bogtrykkeri; men et saadant Argument havde ingen Hjemmel, thi det havde vist sig, at Kvinderne vare ligesaa nemme til at lære som Mændene.

Endvidere ansørte Præsidenten, at Brobrene kunde spare store Summer, dersom de vilde anvende Øger i deres Landbrug og Kjørsel, istedetfor Heste og Mulæsler. Han bemærkede ogsaa, at de, som forblev hjemme og påsæde sine huslige Vorretninger, Haandværk og Ågerbrug, vilde før blive velstaende, end de, som droge til Minerne.

Ældste Wilsor d Woodruff holdt en Tale om, hvor nødvendigt det var for de Hellige at fremme al Slags Fabrikvirksomhed i deres Midte. At sende Uld og andre utilvirkede Stoffe ud af Territoriet og siden høbe disse igjen i Skiftelse af Klæde og andre sædglavede Gjenstande var en i det Hele taget daarlig Plan, der istedetfor Fordel vilde bringe Fattigdom over Folket. Tidernes Tegn vise os, at den Dag ikke er saa langt borte, da vi, dersom vi ikke kunne frem-

bringe og fabrilere vores egne Tornoder, ville have til at gaa foruden disse.

En stor Del af Talerens Bemærkninger varer derpaa henlede til Opfyldelsen af Bibelens Profetier i disse sidste Dage. I Slutningen af sin Tale henlede han til sin Mission i England og omtalte, at han dengang havde haft Lejlighed til at dobe en selterist Præst, som med hele sin Menighed undtagen En havde annammet Evangeliet.

Konferencen sluttedes enstemmig til den næste Dags Formiddag Kl. 10.

Koret sang: „Hør Jubelsangen toner mildt“ osv. Bon af Ældste Joseph F. Smith.

Tirsdag den 8de April Kl. 10 Formiddag:

Modet aabnedes med Sang og derpaa holdtes Bon af Ældste George B. Wallace.

Ældste A. O. Smoot talte angaaende Herrens Hensiger med at indsamle sit Folk til Utahs Dale. Han sagde, at de blev indsamlede i det Diemed, at de kunde gjennemgaa en Erfaringsstole, som kunde gjøre dem tilkede til at udføre et stort Værk, forinden Kristi anden Komme. Det paahvilede de Sidste-Dages Hellige som en Pligt at bruge alle deres Evner og ikke spare deres Midler, naar der blev Spørgsmaal om at bidrage til de Fattiges Udfrielse fra Jordens Nationer.

Herren havde forøget sit Folks Bellsignelser; han havde gjort Marken frugtbar, saa den frembragte i Overslod af Produkter til hans Børns Underhold, og han havde stedse været naadig mod dem og beskyttet dem i Faren Stund. En hver Hellig burde til Tak for al hans udviste Godhed og Maade ganstne anvende deres Energi og Kraft til Udsorelsen af

hans Værk. Taleren paaviste dernæst, at Oprettelsen af Guds Rige her paa Jord- den var i en væsentlig Grad et Arbeide af en materiel Karakter. Han omtalte de udstrakte Egne af Territoriet, som endnu henlaa uopdyrkede. Endvidere hentydede han i Særdeleshed til de righoldige Kul- og Ternminer, som sandtes i Utah, og som vilde bringe Velstand blandt Befolk- ningen, naar de bleve satte i Drift. Han ansorte derpaa de Fordele som Ter- ritoriet havde med Hensyn til Kønig- og dog, sagde han, bliver der indført en ikke ringe Masse Kjød, Smør og andre Produkter fra de østlige Stater.

Han dadlede ogsaa den Fremgangs- maade at udføre den utilvirkede Uld, istedetfor med indbringende Fordele at afben- nytte den i Hjemmet. Dersom disse Na- a-stofse fabrikeredes i Territoriet, istedetfor at blive udførte, vilde dette støtte Beskæf- tigelse for mange Folk, der vare oplærte i Fabrikvirkshed. At udføre de raa Materier og indføre de tilberedte, vilde ikke formere Folkenes Velstand; dersor burde de Hellige tage fat med Nidkjørhed og selv frembringe og tilvirke alle deres Forudenheder, paa det de kunde leve uaf- hængig af Andre. Istedetfor at indføre forskjellige Artikler, som de nu gjorde, skulde de i en ikke ringe Maalestok have Produkter at udføre, saasom Korn, Klæde, Frugter o. a. desl.

Det var en ren Umulighed for et Folk at nyde nogen Fremgang i materiel Henseende — medmindre Forsynet anstal- tede det saaledes at de udførte Artiklers Værd oversteg de indførtes.

Taleren henviste derpaa til Udsor- len af Veltsværk, der ligesaa let kunde beredes hjemme baade til Husbrug og som Udsorlsartikel, hvilket vilde være langt mere fordelagtigt. Broder Smoots Tale var af en meget interessant og praktisk

Natur, og indeholdt mange værdifulde Bink i finantsiel Henseende.

Eldste George Q. Cannon ind- ledede sin Tale med de Bemærkninger, at det var de Helliges Pligt at yde Bidrag til deres Søstendes Udfrielse fra Udspre- delsen, hvor ikke saa Faa havde suffet i mange Aar under en trykende Fattigdom og haarde Trængsler. Enhver af de Hellige kunde for Konferencen sluttedes forberede sig paa at sjænke sin Skjærv til de Fattiges Emigration. Der gaves mange ørlige og oprigtige Sjæle, der med Glæde vilde komme og forene sig med os, dersom de blot havde Midler. Breve anløb fra forskjellige Lande bedende om Hjælp til vore Søstende; og de Hel- lige fulde ikke forsømme at yde den Bi- stand, de kunde i et saadant ødelt Dier- med.

At indkjøbe Produkter, som kunde til- virkes i Territoriet, var en ligefrem Daar- stab; thi om det end skulde være forbun- det med større Omkostninger at tilberede sine Naamaterier paa Stedet, vilde der alligevel være Fordel derved, da Midlerne for sammes Fabrikation vilde blive i Landet. Skranken, som hindrede Frem- gangen i denne Retning var den, at Mange for snart ventede Dollarens Til- bagekomst, istedetfor rolig at vente til Forretningen var sat, paa det det hele Samfund kunde nyde godt af dens Virk- somhed.

Dernæst talte han om Personer, der speulerede i Ejendomme og paaviste, at Flertallet af de Hellige vare villige til at lytte til de givne Raad, nemlig at holde fast ved det, de vare i Besiddelse af, me- dens Enkelte saa hen til Fordelen og be- nyttede Leiligheden til at sælge deres Land til høie Priser. De, der saaledes speulu- lerede, vilde maaße nyde større sieblisse- lige Fordele, end de, der beholdt deres

Land, ikke desmindre, de, som adlod de givne Raad og ikke lod sig friste i denne Retning, vilde blive belsegnede.

Den næste Gjenstand, som behandles, var om Anstaffelsen af huggen Granit til Tempelbygningen. Omrent to hundrede Drenge skalde opløres i Stenhugning. Kvinders og unge Pigers Anstættelse som Sætterser og i andre for dem passende Befjæstigelser var ogsaa en væsentlig Nødvendighed, og Taleren bevisste, at de forskellige Forretningsgrene ikke vilde lide det Mindste under, at Damer være ansatte til at virke i disse. Han ansørte i meget bestemte Udtryk Nødvendigheden af at opløre både Drenge og Piger i alle nyttige Kundskaber og Ting, saa de kunde være uafhængige af Andre for deres Livsophold. En Dreng burde lære et Haandværk, hvad enten han skalde være nødt til at stole paa det som en Erhvervskilde eller ikke, thi dette vilde styrke både hans Land og Legeme og udville ham som Forretningsmand.

Intet Folk trængte til mere godt Arbeide udført og flere dygtige Arbeidere end netop de Sidste-Dages Hellige. De havde et Herrens Zion at opbygge, og det forventedes, at den opvogende Generation blandt de Hellige vilde udføre dette Arbeide. Og dersom dette Arbeide skal påhvile dem, maa de opløres til at bære Ansvarer for dets Udførelse. Drenge kunde blive af langt større Nytte ved at lære et godt Haandværk end at staa som Kontorister og Krambodsvende i en Butik. Dersom de unge Mænd sogte at uddanne sig i nyttige Ting, laa der en herlig Fremtid for dem.

Taleren henlede derpaa Opmærksomheden paa de Belsegnelser, som var blevne de Hellige tildel, fordi de havde lyttet til Præsident Youngs Raad og varetaget deres Agerbrug og andre Forretninger, istedetsfor at gaa til Minerne.

Derpaa hentydede han til de Helliges Fremgangsmaade mod Indianerne. Det var ogsaa bevisst at Præsident Grants Politik, idet han holdt Fred med dette vilde Folk, var den rette. Profetien lod, at dette Folkesærd engang vilde blive bekjært med Sandheden, hvilket visselig vilde ske. Det var de Helliges Bligt, at bede for dette arme Folk, at Herren i sin Raade maatte forberede deres Hjerter for Lyset.

Forsamlingen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: „Jerusalem, mit hellige Hjem.“

Talsigelse osredes af Eldste Brigham Young, junr.

Tirsdag den 8de April Kl. 2 Eftermiddag:

En Lovsang blev assungen, derpaa aabnedes Mødet med Bon af Eldste Joseph F. Smith.

Præsident Brigham Young onføede at indsamle de Hellige. Det huede ham ikke at se, naar han tog Samsundets Rigdom i Betragtning, hvor lidt de Hellige havde stjænlet til de Fattiges Emigration i Forhold til ham. Det forrige Åar var der bleven sammenkudt 14,000 Dollars til de Helliges Udfrielse, af hvilken Sum, han havde givet de 2,000, altsaa en syvende Del af det hele Beløb. Dette Åar vilde han begynde Emigrationslisten med 1,000 Dollars. (Eldste W. H. Hooper vilde ogsaa stjænke 1,000 Doll. i dette øde Diemed).

Derpaa opfordrede Præsidenten Strenre, der var villsige til at yde deres Bistand i Tilvirkningen af Papir, i Trylining af Boger osv., til at oploste deres høire Haand. Damerne som var tilstede oploftede alle paa saa Undtagelser nær deres Hænder.

Endvidere gjorde Præsident Young nogle Bemærkninger med Hensyn til den Stilling, han havde indtaget som Kirkens Kurator (Forvalter over Kirkens finansielle Midler). Hans Ønske var nu at opgive dette Embete og at en Anden skulle bestilles i hans Sted. Den Mand, som blev valgt, vilde blive assisteret af de Tolv. Han havde nu i Egenstab af Kirkens Præsident to Raadgivere, men det var hans Ægt at udvælge endnu semi-foruden de to. Ifølge den kirkelige Regel, var det hans Privilegium at have syv Brødre til at virke i denne Henseende.

Præsidenten holdt derpaa en Tale, hvilis Indhold var til stor Opbyggelse og Undervisning for de Hellige. Hans Bemærkninger vare af en saa righoldig og interessant Bestaffenhed, at det vilde være umulig at gjengive dem tydelig i et fortfattet Omrids.

Eldste George Q. Cannon præsenterede Kirkens Autoriteter for Konferencen og foreslog dem til Opholdelse i følgende Orden:

Brigham Young som Profet, Seer og Åabenbarer samt som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i den hele Verden.

George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young, junr., Albert Carrington, John W. Young og George Q. Cannon som Præsident Youngs Raadgivere.

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostler, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilsord Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young, junr., Joseph F. Smith og Albert Carrington som Medlemmer af de Tolv's Kvorum.

John W. Young som Præsident over

Zions Stav, George B. Wallace og John T. Caine som hans Raadgivere.

Som Medlemmer af Hoiraadet:

William Eddington, John L. Blythe, Howard D. Spencer, John Squires, Wm. H. Folsom, Thomas G. Jeremy, Joseph L. Barfoot, John H. Numell, Miner G. Atwood, Wm. Torn, Dimick B. Huntington, Theodore McKean og Hosea Stout.

Elias Smith som Præsident for Høipræsternes Kvorum, Edward Snelgrove og Elias Morris som hans Raadgivere.

Joseph Young som Præsident over de Halvfjerdens Præsidentstab, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Elbridge, Jakob Gates og John van Gott som Medlemmer af Præsidentstabet for de Halvfjærds.

Benjamin L. Peart som Præsident for Eldsternes Kvorum, Edward Davis og Abinadi Pratt som hans Raadgivere.

Edward Hunter som præsiderende Bisstop, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little som hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd som Præsident for Præsternes Kvorum, Wm. McLachlan og James Latham som hans Raadgivere.

Adam Spiers som Præsident for Lærernes Kvorum, Martin Lenzi og Henry J. Doremus i Egenstab af hans Raadgivere.

James Leach som Præsident for Diaconernes Kvorum, Peter Johnson og Charles S. Gram som hans Raadgivere.

George A. Smith i Egenstab af Kirkens Kurator, John Sharp, Joseph W. Young, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Joseph F. Smith, Moses Thatcher, John van Gott, Amos M. Mueser, James P. Freeze, F. A. Mitchell og Thomas Taylor som hans Medhjælpere. Forslagene bleve enstemig vedtagne.

Eldste Cannon anførte derpaa, at det var Præsident Youngs Ønske at høre om Konferencen var villig til at løse ham fra hans Embede som Kirkens Kurator. Han sagde, at han formodeede, de Hellige vare rede til at vedtage Præsidentens Lovning fra denne hans Post, da han selv ønskede det. I en foregående Konference havde Præsidenten fremført Forslag i samme Anledning, men dengang havde Folket været imod hans Fratrædelse. Eldste Cannon haabede alligevel nu, at Folket vilde tage behørig Hensyn til Præsidentens Ønske, dog med den Forudsætning, at han alligevel bibrættes sin Værdighed og Myndighed som en Øverste for Kura-torstabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Derpaa opfordrede Eldste Cannon de Hellige, forsaavidt de vare enige i at vedtage dette hans Forslag, til at række den høire Haand i Beiret. For-slaget blev enstemmig anerkjendt.

Truman D. Angel blev foreslægt som Kirkens Arkitekt, enstemmig anerkjendt.

Derpaa foresloges Albert Carrington som Kirkens Historiestriver og Wilsford Woodruff som hans Medhjælper, enstem-mig vedtaget.

De følgende Eldster, der vare kaldte som Missionærer; blev præsenterede for Konferencen.

Paa Mission til Skandinavien:

Christian G. Larsen fra Spring City, Sanpete Co., Peter D. Hansen fra Fair-view, Lars S. Andersen fra Ephraim, Niels Andersen fra Ephraim og John Frantsen fra Spring City.

Endvidere blev ti Missionærer kaldte til at gaa til England.

Det blev tillige anført, at de Eldster, der vare bestiliske som Hjemmemis-sionærer skalde fortætte i deres Kald, og deres Antal vilde blive forsøgt, dersom det antoges nødvendig.

Det blev bekjendtgjort, at det første

Præsidentstab vilde begynde deres Hjemme-mission efter Konferencen med at agholde To-Dages Møder paa forsommende Lør-dag og Søndag i Mai. Dette vilde blive en særstildt Konference.

Det blev enstemmig vedtaget, at Kir-kens Kurator skulle stille Kaution for 25,000 Dollars og enhver af hans Med-hjælpere for 10,000. Kautionerne vilde blive præsenterede for Folket ved den be-rammede særstilde Konference, som skulle agholdes.

Konferencen sluttedes enstemmig til den 3die Mai 1873, da man paavv. stulde mødes i det ny Tabernakel.

Efterat Koret havde sunget en Salme gjorde

Præsident Brigham Young nogle Bemærkninger med Hensyn til det ny Settlement, Arizona. Derpaa nedbad han Herrens Belsignelse over de Tilstedevarende samt deres Familier, og efterat han paa en særlig Maade havde fremhævet den Belsignelse, som Konferencen havde nydt gjennem dem, der havde sunget og mu-siceret, adspredtes Førsamlingen.

Sangen ved denne Konference var anerkjendt for at have været den bedste, der nogensinde tidligere var blevet præ-steret ved lignende Lejlighed, hvilket er til stor Ære for Sanglorets Dirigent, Broder Careless. Som sædvanlig kunde man tydelig høre Søster Careless' klare og velsklingende Stemme særlig at ud-mærke sig i det stærke Kor. Totalantallet af Sangere, der agholde Koret, som talte 100 Medlemmer, var 114, altsaa Sangloret talte i alt under Konferencen 214 Personer.

En velgjørende og behagelig Vand gjorde sine velsignede Indflydelselser gjæl-

dende gjennem hele Konferencen. Alle Mederne blev overværende af en talrig Folkemængde, som vistnok alle folte sig meget opmuntrede og styrkede af alle de

opbyggende og instruktive Principer, som blev fremsatte.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Brev til Redaktøren af „Deseret News“.

Jerusalem, den 26de Februar 1873.

Hr. Redaktør.

Lordagen den 22de Dennes afgik vi med Dampssib fra Port Said og ankrede den følgende Morgen $\frac{1}{2}$ Mil udenfor Jaffa, som er den første Søhavn i Palæstina. I haardt Beir og hoi Sogang er det vanskeligt, farligt — ja øste ganske umuligt at lande paa denne Kyst. Det er dersor forbunden med meget Besvær og store Udgifter for Tourister at færdes i saadanne Egne. Ikke desmindre, vor Engstelse med Hensyn til vor Landgang forsvandt, da vi opstod i Dagbretningen og fandt, at Havet var ganske roligt, og Beiret smukt. Vi blev alle ved Hjælp af smaa Baade lykkelig og vel landsatte.

Bed at nærme sig Jaffa fra Havet, gjør Staden ved sin høie Beliggenhed og smukke Udseende et meget behageligt Indtryk paa den Reisende. Den ene Gade ligger ovenover den anden i Lighed med Sæderne i et Amfitheater og det hele er omkringgivet af Apelsin- og Lemontræer samt høie Cypresser. Ved vor Ankomst til Toldboden, ofrede vi nogle Frank paa en smilende, tjenstagtig Musselman, der virkede i Egenstab af Toldbetjent, og sparede os derved den Ulejlighed at faa vore Rucksæter og Ransler gjennemsgøgte samt vore Reisepas efterseet.

Vi fortsatte videre tilfods — thi Vogne

var der ikke Spørgsmaal om at erholde. Vor Leirplads var beliggende i en af Byens Forstæder tæt op til et tykt Begravelsessted, hvilket laa lige ved Kysten af Middelhavet. Altid var ved vor Ankomst i komplet Stand til vor Reise. Vi havde to Sovetelt, et særligt for Damerne, et Kjøkkentelt med Komfur, et Spisetelt, Jernsenge, Madrasser, rene, hvide Lagener, Senglæder i Overslod samt Taburetter og Kampstole. En Forsyning af gode Heste og Sadler, en kraftig og virksom Told, stort Ejenerstab samt en erfaren Kok, der som Bestyrer over Kjøkkenet, skulle staffe os tre Maaltider daglig, vare de næste Bekvemmeligheder, vi nød paa vor Expedition.

Jaffa er anset som den ældste Søstad i Verden og har omtrent 5,000 Indbyggere, der væsentlig bestaa af Grækere, Arabere og Mahomedanere.

Det indre af Byen staar med Hensyn til Udseendet ikke i noget sjont Forhold til det ydre. Gaderne ere smale, krogede og i yderste Grad nedsolede af Smuds og andre Uhumskeder, Husene ere mørke, summelt udseende Baninger, hvis Beboere vistnok mangler Meget, naar der gjøres Spørgsmaal om Kulturudvilling og gode Manerer. Dette er det i Bibelen omtalte gamle Joppe, hvor der formodes, at Noahs Ark blev bygget, hvor Profeten Jonas indstivede sig, da han flygtede for Herrens Ansigt og hvortil

Hiram, Kongen af Thrus, bragte Edere fra Libanon for Jerusalems Tempels Opførelse.

I blandt andre Steder af hellig Interesse, aflagde vi et Besøg i Garveren Simons Hus, som Bibelen fortæller os laa ved Havet. I dette Hus var det, at Peter havde det mærkværdige Syn, i hvilket Herrens Willie med Hensyn til Hedningerne paa en forunderlig Maade blev aabenbaret. Peter var nemlig ved den sjette Time paa Taget og bad til Herren, da blev han pludselig besjælet af en Henrykelse og saa Himlen aabnet samt en Dug, der var bunden for de fire Hjørner, og som indeholdt forskellige Slags Dyr, blive nedladt foran sig. (At besøge at saadant mindeværdigt Sted maatte uden tvivl fremkalde underlige Følelser. *)

Medens vi var leirede paa dette Sted, blev vi Bidner til en mahomedansk Begravelsesceremoni. Liget, som var et Barn, blev, indhyllet i et hvidt Klædebon og uden Ligkiste, baaret paa Armene af en Musselman. Folget bestod af Barnets Forældre og nogle Venner. Ved Ankomsten til Graven, lagdes Liget i en lille Fordybning, som var dannet i Bunden af denne og omgivet med en Stenmur. Der paa fastedes smaa Papirpalker, som formodentlig indeholdt Et eller Andet, ned i Graven. Fordybningen, der skulle være et Hvilested for Barnets jordiske Levninger, blev bedækket med slade Hellestene, og efterat selve Graven var bleven tilfastet med Jord, stredes der en hel Masse smukke Muslingsstaller paa dens Overflade. Nogle Kvinder, klædte i hvidt, nedknælede rundt Graven og begyndte at græde og udstode høje Klageskrig i den mest hjertesonderivende Tone; de vebblede med dette for flere Timer.

Den næste Morgen stræg vi vores Telte, steg tilhest, og i énkle Række fulgte vi vor Tolk gennem Jaffas bugtede Gader, der vare fyldte med Klynger af Arabere og Musselmænd, som nysgjerrige betragede Toget. Efterat have lagt Byen bag os, passerede vi gennem store Strækninger, der vare bevoxede med herlige Apelsin- og Lemontræer, som vare gansteladede med gyldne Frugter; strax efter næaede vi Sarons Blomstersletter. Atmosfæren var behagelig og opfristende. Solen udsendte sine herlige og oplivende Straaler over det hele Land som omgav os, og Morgenens, saa sjøn som nogensinde, oprandt over det hellige Land Palæstina.

Vi folte, at vi reiste gennem et Land, der engang havde været i Abrahams Børns Besiddelse, at vi passerede over Sletter, som engang havde været betraadt af Israels Konger med deres store Hærstær og at vi vare i et Land, der havde været Fodestedet og Opholdsstedet for Herrens mægtige Mænd, Profeter og Apostler — vi vare i Palæstina! det hellige Land! Bevistheden om dette Faktum var i Sandhed oplivende. Time efter Time rede vi fremad i stille og høitidelige Betragtninger; endelig næaede vi Byen Ramleh, der ligger fire Timers Reise fjærnet fra Jaffa. Her gjorde vi Holdt for at vore Dyr kunde saa hvile og for selv at nyde nogle Forfristninger.

I denne By er „Martyrernes Taarn“ beliggende. Vi stege op til dets øverste Spidse, fra hvilken man har en herlig Udsigt over det omkringliggende Land, over Sarons Sletter, over de arabiske Landsbyer, der hist og her ere beliggende paa Højsletterne. Vi saa yndige Frughaver af forskellig Slags, Palmer stode i majestatis. Storhed høit opphøjet over det hele, og paa Østland laa Judeabjer-

*) Ned.

gene, som storlig forsønnede det storartede Panorama, udbredte for vort Blad.

Vi fortsatte vor Reise og passerede flere Dage af ladede Kameler, paa hvilke halvnsyne Arabere, røgende deres lange Piber kneisede, seende smilende ned paa os fra deres „Orken Skib“ uidentvivl sympathisirende med os i vor mere ydmige Maade at reise paa.

Jordbunden er overmaade rig og frugtbar. Her og der udfoldede sig store Hvedemarker og Enge bevogede med Kjølkenurter og andre Havevæxter. Dug falder i Overslod; og vi ere underrettede om, at Regnen er langt mere hyppig her i de senere Aar end den har været tidligere.

Omtrent Klokkens fire Eftermiddag, ankom vi til vor Leirplads, et Bassin smukt omringet af romantiske Høje beliggende ved Indgangen til Ajalon-Dalen. Under Nattens Lys blev vi underholdte af en Skare musikalske Froer, hvis lidet behagelige Stemme blev akcompagneret af de vilde Schakalers Hyl i de nærliggende Høje. Af og til blev dog denne Serenade afbrudt ved vor tyrlisse Vagtposts klagnende Nynnen og ved Gjæsgernes Galen i Toppen af Olieræerne, som omgav os.

Efter at have indtaget en tidlig Frokost den følgende Morgen, satte vi os med Ansigtet vendt i Retning af den „Hellige Stad“ paany i Gang. Vi reiste igjennem Ajalon-Dalen og snart stege vi op i de mere høitliggende Egne af Landet, hvilke for det Meste var af en bjergagtig Bestaffenhed, der ikke frembragte mere end det høist Nødvendige for nogle Faar og Geder, som klavrede om mellem Klipperevnerne og aad det sparsomme Græs.

Klokkens var omtrent 12 Middag, da vi gjorde Holdt i Skyggen af nogle Olieræer for at forfriske os udhvide os lidt. Vi vare nu i Elah-Dalen, hvor der siges,

David udvalgte sine Stene, da han gik i Kamp mod Goliath og at de to fjendtlige Armeer var leirede imod hinanden paa Straaningerne af de nærliggende Bjerge. Et Stykke længere hen, blevet vi vistet det i den hellige Krist omtalte Kirjath-Jearim, hvor der paastaaes, at „Pagtenes Ark“ skal have staact i tyve Aar.

Elah-Dalen er, trods dens bjerggrige Natur og sparsomme Vegetation, alligevel i Besiddelse af en Prydelse; denne benævnes „Sarons Rose“ og er en Blomst af et høirødt, fløjlagtigt Uldseende; dens Omkreds er omtrent tre Tommer og dens Høide varierer fra seg til tolv Tommer. Vi saa kun saa af disse Blomster paa Saron-Sletterne. I Ajalon-Dalen og andre høiereliggende Dele af Landet var de mere hyppige. Vi saa Ruinerne af St. Georgs Kirke, der skal være opført af Krusadererne paa det selvsamme Sted, hvor Noahs Ark skal have landet efter Syndfloden.

En Times Ritt til — og vi ere i Jerusalem. Vi satte os etter i Bevægelse og efterat have naaet Toppen af en Høj, saa vi det „Hellige Land“, Jerusalem ligge udstrakt foran os. Til Høire laa Jions Bjerg, Davids Stad, og til Venstre saa vi en øde Høj — Oliebjerget, der engang havde været Frelserens yndede Tilflugtssted, det Sted, som sidst havde været betraadt af hans hellige Fodder, forinden han soer op til sin himmelste Fader. Disse interessante historiske Scener med alle deres hellige Grindringer gjorde et oplostende Indtryk paa os i vores høitidelige Tanker og Betragtninger. Ja, der laa Jerusalem! Der laa Stedet, hvor Jesus havde levet, hvor han havde belearet og formanet Folket, hvor han var blevet forstået og hvor han, idet han raabte „det er fuldbragt“, havde bojet

Hovedet og opgivet Vandten! Sagte og i dybe Tanker søgte vi vor Vej nedad Hsien. Paa vor Vandring passerede vi flere russiske Bygninger og store Etablissementer. Endelig naaede vi Staden.

Lorenzo Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Et Besøg hos „Mormonerne“.

(Fra „Glasgow Sentinel“.)

En Korrespondent, i en Skrivelse fra Salt Lake City dat. 14de April d. A., meddeler følgende:

Rejsen med Jernbanen fra San Francisco til Salt Lake City udgør en Vejlængde af ni hundrede eng. Mil, som jeg tilbagelagde i halvtredesindstyve Timer. Omgivelserne underveis gjorde et alt andet end behageligt Indtryk paa mig. Ikke desmindre, alle ubehagelige Følelser forsvandt, da jeg naaede Salt Lake City.

De Hellige besidde i Sandhed en smuk Stad — smuk ikke alene i sig selv, men ogsaa med Hensyn til dens herlige Beliggenhed. For omtrent fem og tyve Aar siden var dette Stæd en øde, ubefolket Ørk. Nu er her en florekende By, som tæller omtrent 20,000 Indbyggere. Hvad man end maa tænke angaaende Mormonernes eller, som de helst foretrække at blive benævnede, de Sidste Dages Helliges Sørheder i religiose Anliggender, saa maa dog enhver upartist og fordomsfri Mand beundre den ihærdige Føretagsomhed, Flid og Taalmodighed, der maatte til for at bevirk en saa mærkværdig Forandring, som her er seet i et saa forholdsvis kort Tidsrum.

Jeg var forstjellige Gange i Tabernaklet og overværede Gudstjenesten, som jeg fandt i nær Lighed med den i de retroende Kirker. Den væsentligste Forstjel er, at Bibelen læses kun sjælden ved Forsamlingerne. Denne Forstjel bliver heller ikke forstørret ved Læsningen af Mormonsbog, thi denne læses ogsaa sjælden. Begge Bogerne ligge paa Prædikantens Pult, men ingen af dem synes at blive brugt meget, uden naar Taleren en eller anden Gang tager en af dem i Haanden som en billedlig Fremstilling.

Folket har ingen Kundstab om hvem af Bispperne eller Eldsterne skal være Prædikant, førend de se ham træde frem paa Talerstolen; Taleren bemærker i Allmindelighed, idet han staar frem for Tilhorerne, at han er uden Kundstab om hvad han skal sige. Derpaa taler han (som jeg har' hørt den berømte Orson Pratt udtrykke sig) ifolge Herrens Vands Ledelse. Hovedpunkterne i de Prædikanter, som jeg har været Crevidne til, var om Utilstrækkeligheden af den bibelste Lære, om Nodvendigheden af direkte Abenbaring, Læren om et særegent Forsyn, om Nodvendigheden af Omvendelse og Daab ved Neddyppelse i Vandet til Syndernes For-

ladelse, Torsvar for Polygamiet, den universale Godhed i Mormonernes Tro og Moral sammenligne des med den Uenighed og Umoralitet, der er saa almindelig fremhæftende blandt de udenforstaende kristne Selskter, om en høiere Himmel for de trofaste Mormonere, samt en mere underordnet for de Udenforstaende, som have levet paa bedste Maade efter den Kundstab, de have havt; et Pinested vilde være beredt for de Bantro, men de skulde ikke pine i Ewighed, de mormoniske Apostater vilde lide mest.

En af Talerne endte sine Bemærkninger med en haard Straffesprediken mod Nydelsen af berusende Drikke og Tobak. Disse Sager ere brugte i en meget indstrænket Grad blandt Mormonerne; og det vilde være godt om saadant kunde siges om andre Samfund ude i Verden. Det gjorde et dybt Indtryk paa mig den første Gang jeg var paa dette Sted, at se med hvilken Noiagtighed Sabbathen blev helligholdt. At gaa i Tabernallet og andre Fornsynlinger syntes at henhøre til denne Dags Orden. Ikke en eneste Butik, ja ikke engang en Frugtbutik var aaben. Der gaves ingen Kjøbhere eller Sølgere, ingen overgiven Munterhed eller Fornsielse, ingen Slags Larm eller Tummel hørtes, men altid i Byen var saa stille og rolig som i Køkernes Førfældte Lokaler. Hvilkens Kontrast mellem en Søndag i Salt Lake City og en Søndag i San Francisco.

En af Mormon-Lederne bod mig paa en meget forekommende Maade at tilbringe en Aften med ham i hans Bolig. Vi havde en langvarig theologisk Diskussion, som jeg frygter for var af lidet Gavn til mig. Jeg bifaaldt, at der i Mormonernes Lærdomme var mange Principer, som vare baade gode og sandsærdige og dette var Tilfældet i næsten enhver Religion, men jeg stred imod alt, som jeg troede var af en modsat Karakter.

Den Bisstop, som paa denne Maade underholdt mig, var en overmaade venlig, livlig og behagelig gammel Mand. Jeg undlod at gjøre Forespørgsel angaaende hvormange Hustruer han havde, men bemærkede, at han havde en hel Flok smukke Børn. Mormonerne er, efter hvad man kan domme af deres hverdaglige Liv, et i alle Henseender exemplarist Folk. De ere maadeholdne, virlsomme, besidde stor Foretagelsesaand og føle sig altid lykkelige. I alle mine Forretninger og Handeler med dette Folk, fandt jeg dem altid hostlige, oprigtige og ørlige. Man vil ikke finde Prostitution eller andre vederstyggeelige Laster iblandt dem, og som en Regel, hverken Drunkenstab, Banden og Sværgen eller bedragerst Spil.

De have et aabent Blik for deres Fremgang; at have mange Hustruer og Børn er en Del af deres Religion. Jo flere Hustruer og Børn her i Livet, jo større Hæder og Ære i det tilkommende. Deres Himmel vil være denne Jord, naar den er fuldkommen — et Slags mahomedansk Paradis. Og hvem kan betvivle det? Det er vel muligt, at der gives en saadan Tilstand i de „mange Værelser“. At Mormonerne er et religiøst Folk kan ikke bestrides, omendstjondt deres Religion bærer et ensidigt Præg. Som Swedenborg vilde sige: „de leve paa de naturlige Principer, istedetfor paa de aandelige.“ Ikke desmindre, lad deres Religion være hvad den være vil, dersom de kun ere oprigtige og standhaftige i den. Om deres Tro er forstjellig fra vor, have de alligevel Krav paa vor Respekt — og større Krav end nogen Anden, om han end foregiver at være Medlem af et mere opfojet Samfund og dog ikke udfører sine Pligter. Endstjondt alle Mormonerne høve Tilladelse

til at tage flere Hustruer, er der dog mange, som grundet paa en eller anden Omstændighed ikke have mere end en. Flertallet blandt dem besidder ikke mere end en Hustru, Andre, der ere mere vilstaaende, have to. Ikke saa faa, som jeg havde Anledning til at tale med, glædede sig ved denne Institution.

Jeg skal slutte mine Bemærkninger med det Spørgsmaa: Hvillet er det største Onde, enten fo en Mand at have flere Hustruer eller for flere Kvinder at være uden Mand?

Til vore Søskende, der skulle emigrere til Zion i Aar.

Til Underretning for de Hellige, som skulle reise hjem med første Emigration, kunne vi meddele dem, at Betalingen for Reisen er den samme som forrige Aar. Bagagen, som kan medbringes, er 90 Pund danskt for en Boxen. Halv Pris, halv Bagage. Under Halv ingen Bagage. Ingen maa komme til Kontoret i Kjøbenhavn, medmindre han eller hun ere sikre paa, at de have Penge nok til deres Reise; eiheller maa Nogen komme, der er angreben af smitsomme Sygdomme. De Hellige maa, dersom de ikke have Penge nok til at udrede Omkostningerne ved Overvægten, der betales med 1 Mark pr. Pund, give noie Agt paa, at der ikke medbringes mere end det bestemte Kvantum. Reisepengene maa være indsendte til Kontoret i Kjøbenhavn senest inden den 20de Juni. Vore Søskende maa arrangere deres Sager og berede sig paa at være i Kjøbenhavn tidsnok til Skibets Afgang den 27de Juni om Morgen. Enhver maa ved sin Ankomst til Kjøbenhavn være beredt paa at udrede Udgifterne ved sit Ophold dersteds og til at forstasse sig selv Underhold underveis fra Kjøbenhavn til Hull. Ved Landgangen i New York maa man have mindst 5 Rdl. til Kostpenge paa Jernbanen. Vi haabe, de Hellige ville tage noiagtig Hensyn til disse Instruktioner.

Præsident Snows Ankomst til Kjøbenhavn.

Det er os en Glæde at kunne meddele vore Søskende i Skandinavien, at Præsident Crastus Snow, en af de tolv Apostler, med Son, Crastus W. Snow, ere ankomne paa et Besøg til disse Lande. De befinde sig vel i Nydelsen af en god Helbred og have haft Leilighed til at overvære de to sidst afholdte Konference-møder i Stockholm og Christiania. Præsident Snow agter at opholde sig her en kort Tid og besøge de forskjellige Konferencer i Missionen. Hans Son, som har været paa Mission i England, afreiste herfra den 28de Mai.

Brigham Youngs Svar til „New York Herald“.

Salt Lake City den 10de
April 1873.

Til Redaktionen af „New York
Herald“.

Deres Telegram er modtaget. Jeg talter Dem for den Gunst at have Leilighed til at fremlegge Kjendsgjerningerne som de virkelig ere. Jeg vil med Fornoielse opfylde Deres Ønske i denne Henseende, naaromhøjest De forlanger det.

I over fyrtalte Aar har jeg været med mit Folks Interesser og arbeidet med uafbrudt Iver. Jeg er nu i en Alder af næsten 72 Aar og behøver Nu. Min Fratrædelse som Kirkens Kurator, som Præsident for Bions kooperative Handelsinstitution og som Præsident for Deseret National Bank, staar ikke i den mindste Forbindelse med min Stilling som Præsident for Kirken. Jeg virker endnu i denne Egenstab, og alle Forretninger, saavel de kirkelige som de verdslige, staa under min umiddelbare Oversigt; de andre af en mere underordnet Slags ere overladte til yngre Mænd.

Bore Institutioner besidde Mænd, der ere fuldkommen komptente til at være mine Eftertrædere, og mine Interesser hinstaa i de forskellige Foretagender aldeles usforandrede.

H. S. Eldredge er for Tiden Præsident over den kooperative Handelsinstitution. Han er en Kjøbmand af lang Erfaring og velbekjent blandt Forretningsmændene i de østlige Stater. Institutionen eier en Kapital i Varer til et Belob af omkring 3/4 Million Doll. Dens hele Varelager har en Værdi af henimod 1½ Million Doll. Indkjøbet for det sidste Halvaar er for mere end 1½ Million Doll. i Papir og for omkring 140,000 i Guld. Omsætningen

under de sidste sex Maaneder er naaet op til 2½ Million Doll. Institutionen har sparet 10% det sidste Halvaar.

Min Eftertræder i Deseret National Bank er W. H. Hooper, en Mand velbekjent som vor Delegat i Kongressen. Denne Forretning er fuldkommen sikker og Ledelsen er bæsset paa de mest strupuløse Forretningsprinciper.

Bore Jernbaner ere i en udmaæret Tilstand. Utah Centralbanen er 37 eng. Mil lang. Dens Brutto Indtægt for 1872 var 420,000 Doll. Udgifterne vare i en rund Sum 210,000 Doll.; altsaa Netto Indtægten var 210,000 Doll. Jeg angiver disse Fakta, da maasse En eller Anden kunde ville gjøre Forsøg paa at ned sætte disse Institutioners sande Værd. Der er en anden Jernbane her, som ogsaa gør gode Forretninger, nemlig Utah Sydbanen. Den er anlagt paa Smalspor, hvilket Længde er 32 eng. Mil. Veie, som staa i Forbindelse med denne Bane, lede ind til Little Cottonwood, Bingham Canyon og American Fork. Paa disse Veie føres der Gods og andre Ting til og fra Minerne. Utah Nordbanen staar i Forbindelse med Central Pacificbanen, der gaar gennem de fornemste nordlige Setle. men'er og ind i det sydøstlige af Idaho. Flere Smalsporbaner ere under Arbeide og andre tænkes anlagte.

Vi ønske at oprette nye Settlementer i Arizona, i Apache-Indianernes Land. Vi haabe, at der vil være god Leilighed til at danne en Nybygd der, efter at vi ere blevne bekjendte med denne Stamme og have brugt Præsident Grants indianiske Politik, nemlig at mægle Fred med den. Bore Steder og Landsbyer ere udvidede omkring 400 eng. Mil i den Retning;

og i Betragtning af at Jernbaner komme til at gjennemkrydse denne Del af Landet, haabe vi at være forberede paa at tage Del i disse Anlæggelse, og sende en hel Del af vore Folk derved for at besætte Landet.

Her i Utah ere vi i Besiddelse af et udmærket Land, som ikke alene egner sig for Kvægavl og Agerdyrkning, men ogsaa besidder i Overslod af Mineralier, der afgørte at blive bragte frem fra deres Gjemmesteder. Vi hyde alle gode Borgere, der elste Fred og god Orden, velkommen til at ned sætte sig iblandt os. Det har fra det Første af været vor Fremgangsmaade at udvide og forstremme Agerbruget. Vi saa nemlig, at dette var Grundvolden til alle andre Foretagender, og vi have nu i aarevis forsynet de omkringliggende Territorier med de nødvendige Produkter. Vi se os i stand til at opfylde ethvert Forlangende, der muligen kunde opstaar efter Korn og andre Levnedsmidler; vores Varer kunne afhændes efter Torvepriser til dem som arbeide i Mi- nerne.

Utah gjemmer ogsaa Malm og Kul i Overslødighed, Kjøbmænd ere ansatte i ethvert Forretningsfag, men vi mangler Kapital, og dog kan der ikke findes et eneste Sted i de Forenede Stater, hvor Giendomme, de være af hvilkensomhelst Slags, ere saa lavt bestattede og saa vel bevarede som netop her i Utah, uanseet hvad der siges til det Modsatte. Ofte bliver det publiseret, at jeg har Penge i de engelske Banker til et Beløb af flere Millioner pund Sterling, men dersom dette virkelig var Tilfældet, vilde jeg sikkertlig anvende disse Midler til vores

sættige Søsændes Indsamling fra de gamle Lande, at deres fremtidige Udsigter kunde blive forbedrede. Alle mine Midler ere for Tiden indsatte i de forskjellige Forretningsgrene her i Territoriet.

Resultaterne af mine Arbeider for de sidste tyve Aar er korteligt opregnet følgende: Dette Territoriums Befolkning med Sidste - Dages Hellige til et Antal af omrent 100,000 Sjæle. Anlæggelsen af over to hundrede Byer og Landsbyer, og som strække sig mod Nord til Idaho, mod Øst til Wyoming, mod Vest til Nevada og mod Syd til Arizona. Derpaa kommer Oprettelsen af Skoler, Fabriker, Møller, tilligemed mange andre Institutioner, der alle ere beregnede paa Samfundets Fordele og Fremgang. Alle mine Foretagender og Arbeider ere blevne satte i Udsørelse i Overensstemmelse med min Kaldelse som en Herrens Ejener. Jeg hænder ingen Forstjel mellem aandelige og timelige Arbeider. Gud har fundet det i Overensstemmelse med sin Visdom at velsigne mig med Midler, og som en tro Forvalter, anvender jeg disse til Fordel for mine Medmenner — til at fremme deres Lykke her i Livet og forberede dem til at modtage en herligere Tilværelse i det tilkommende.

Mit hele Liv er helliget til den Allmægtiges Ejendom, og omendstjordt jeg bedrøves over, at Verden ikke bedre kan forståa min Mission, ved jeg alligevel, at Tiden vil komme, da man vil forståa mig. Jeg overlader til Fremtiden at bedomme mine Bestræbelser og Resultaterne deraf, naar de engang skulle blive fremlagte for Verden.

Brigham Young.

Lidt om Utah.

(Fra „Deseret News“).

Det synes som om Utah og „Mormonerne“ fremdeles skulle være Gjenstand for en mere end almindelig Interesse blandt Publikum. Under Kongressen forrige Winter gjorde en varm Interesse sig gældende, ja den var saa varm, at den til sidst løb op til en hidtil Feberhede. Dog ved Kongressens Slutning blev disse Toldelser lidt efter lidt afhølede og Interessen formindskedes. Den nylig afholdte generale Konference her i Staden (Salt Lake City) synes at have opmuntret Aviserne og Publikum til videre at vise deres Interesse for vores Borgeres Fremgang, i det deres Skrivelser og Taler lidt efter lidt tiltage og stadig dreie sig om „Mormonerne“, hvis Fald som sædvanlig er Gi stand for deres Haab og Forudsigelser; idet mindste haabe de, at „Mormonerne“ ville komme til at opgive flere af deres Principer, der i Særdeleshed ere betragtede som strafværdige.

I dere² Anmærkninger med Hensyn til Forhandlingerne i den sidstafholdte Konference, have vore dygtige Samtidige, der i andre Ting ere saa vel underrettede, afgivet nogle yderst tomme og grundløse Stildringer. Med Hensyn til deres Speculationer og Spaadomme, da ere disse af ganste liden Betydning, og Enhver har det Privilegium at have sine egne Menninger i saa Henseende. Dersom en Mand forudsiger allehaande Ting om „Mormonerne“, vil han uidentvist sige sandt i nogle og falskt i andre; dette er en Åramærkning, som pa^a en rassende Maade kan anvendes paa alle Speculationer og Forudsigelser angaaende „Mormoniismen“. De ere for en Del sande og falske, dog den Del af dem, som ere sande, ere sjælden nye. Ille desmindre

som et Hele betragtet ere de ganste upålidelige. En Ting er dog Sandhed i alt dette — a^{le} de mange Forudsigelser om „Mormoniismen“ Undergang har til nærværende Tide vist sig at være sjældige Misgreb; og en anden Ting er ligesaa vist — den fortsatte Spaadom angaaende dens Tilintetgjørelse vil omrent blive af den samme Slags, af de samme Karakterer og basserer paa en lignende Grundvold.

„Chicago Post“ meddeler i en Artikel, der aander et sandt Bøv af Falsched og uhørt Overdrivelse, at Utah „i Tidsrummet mellem 1850 og 1860 var Sædet for en sand Skæregjering, hvor ved de foderale Officerer ved Spidsen af Bowie-Kniven vare drevne ud af Territoriet.“ Dette er en Historie, som rigtig er en Nyhed for de Officerer, der opholdt sig i Utah under denne Periode.

„Missouri Democrat“, et andet velledet og indflydelsesrigt Blad, afgiver følgende ligesaa kuriose Stildring angaaende Afsærerne i Utah: „Oppositionsbladene, hvis Udtalelser vare indstrænkede af de mormoniske Autoriteter, ere nu ganste overgivne i deres nylig erholtte Rettighed til at føre et uindstrænket, frit Sprog.“

Det er en Kjendsgjerning, at disse Aviser altid have larret i et „uindstrænket, frit Sprog“, og dersom de ikke have været nok bagtalende og sjældige, saa er dette formodentlig grundet paa, at de manglede Kundstab om Maaden, paa hvilken de kunde² opfylde deres Venner^s Forventninger. Aarsagen hvorfør „Oppositionsbladene“ kun have havt en kort Silvoerelse i Utah har ligget heri, at de i Almindelighed viste saadan Eigegyldighed endog for almindelig Sommelighed

at ingen respektabel Familie vilde indføre dem i sit Hus. Vi have ofte undret os over, hvorfor ikke de lokale Udenforstaende publisere et Blad — dersom de virkelig behøve et — for sig selv, der besæd en

Del Værdighed og Sommelighed, paa det det kunde vinde Indgang og Agtelse hos respektable Folk, og have krav paa Respekt endog blandt dem, der ikke vare enige med det.

Alara Kristina, Datter af Julius Johnson og Hustru Josephine Johnson født Liljenqvist, er i en Alder af 7 Maaneder og 24 Dage afgaet ved Døden af Hjernebetændelse den 17de April i Hyrum City, Cache County, Utah.

Trykfeil.

Side 249, 2den Sp. 8te Linie fra oven, staar: „Palæstine Faar“, læs: „Palæstina Tour“.

Indhold.

	Side.		Side.
Den 43de Aarskonference	257.	Nedaktionens Bemærkninger	266.
Brev til Redaktøren af „Deseret News“	263.	Brigham Youngs Svar	269.
		Litd om Utah	271.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle longelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. G. Bording.